

den brede Fjordmunding havde man en vid Udsigt til Landet ovre paa den anden Side . . . et nøgent, bølgeformet Agerland, gennemkrydset af lange, snorlige Stendiger, der strakte sig henover Bakkerne som styrkende Ribber. Derovre paa Landets højeste Punkt øjnedes Vejlby med de højtragende Træer i Præstegaardshaven. Længere i Syd skimtedes Skibberup Næs som en Ø i Fjorden og den ensomt liggende Kirke.

Emanuel stod stille ved Foden af Sømærket. Med bævende Læber og taarefyldte Øjne stirrede han over paa sit Hjem, . . . paa den Plet af Jord, hvorom hans Tanker ved Dag og Nat havde kredset som Fuglen om sin Rede. Hans Øje blev hurtig hjemmevant derovre mellem de lange Stendiger. Han genkendte hvert Hus, hver Busk, hver Høj — og hans Hjerte strømmede over. Derhenne langsmed det høje Pilehegn gik den Sti, ad hvilken han og Hansine saa ofte havde vandret i deres Ægteskabs første Aar, naar de gik Aftenture sammen ned til Stranden. Og der — o Gud! — Kirken derhenne, hvor Gutten sov den lange Søvn under Grønsværet. Hans kække, dejlige Dreng! Hans Livs bedste Glæde! . . . Og der? Jo, der bag de tre mørke Høje gemte sig Skibberup; der boede Hansine, . . . der gik hun maaske netop nu og tænkte paa ham, . . . sad maaske ved den kære, gamle Elses Sygeleje og tænkte paa ham. Hvor tydeligt saae han ikke for sig den lille gulkalkede Halvgaard med den lave Port og det tjærede Bindingsværk, den gammeldags Stue med det mørke Lergulv og de mangeruede Vinduer, hvorigennem Solen faldt ind med en gylden, søndagsfestlig Glans. Hvor ofte havde han ikke i sine vaagne Drømme staaet der udenfor Hyttens Dør en silde Aftensund og sagte banket paa . . . en vejtræt Vandringsmand, en modig Pilgrim, der har endt sin lange Bodsgang paa nøgne, blødige Fødder. Sagte rejser Hansine sig fra Stolen ved Moderens Leje, aabner Vinduet paaklem og spørger, hvem han er. Og da hun har genkendt ham,